

מ"ת 18333/10/14 - עפאף גילאוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 18333-10-14 מדינת ישראל נ' גילאוי(עצירה) 9 ינואר 2017

לפני	כבוד השופט בני שגיא
המבקשת	עפאף גילאוי (הובאה) על-ידי ב"כ עו"ד אורית חיון ועו"ד דין כוכבי
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	על-ידי ב"כ עו"ד רביד שיפמן

החלטה

בקשה לעיון חוזר בעילה של חלוף הזמן, וזאת לאחר שבית המשפט העליון במסגרת בש"פ 7401/16 קבע כי נוכח התמשכות המשפט, יוגש לערכאה הדיונית תסקיר מעצר, במסגרתו תיבחן חלופת מעצר, לאו דווקא חלופת מוסדית. בית המשפט העליון הדגיש כי הערכאה הדיונית תדון בטענות הצדדים, ותבחן את ממצאי התסקיר, כאשר ההחלטה תינתן בהתאם למכלול הנסיבות הרלוונטיות.

בתמצית, עניינו של כתב האישום בעבירות רצח, מסירת ידיעות כוזבות ושיבוש הליכי משפט, כאשר על פי המתואר בכתב האישום, בחודש אוגוסט 2014 גמלה בלבה של המבקשת החלטה להמית את רים מוסלמי על רקע קיומו של קשר רומנטי בין המנוחה לבין בן זוגה של המבקשת, מוחמד אבו אלקיעאן. כתב האישום מפרט מהלך מורכב ומניפולטיבי שטוותה המבקשת, כולל באמצעות שניים מחבריה, שבסופו המיתה את המנוחה והשליכה את גופתה במקום פתוח. בהמשך אף העלילה על אבו אלקיעאן כמי שכביכול ביצע את הרצח, מהלך שבעקבותיו נעצר אבו אלקיעאן למשך כ- 5 שבועות.

משפטה של המבקשת החל ביום 12.10.15, כאשר במסגרת החלטת בית המשפט שפורטה לעיל, פורט לוח הזמנים הרלוונטי לניהול המשפט, תוך שצוין כי קצב התקדמות המשפט היה עד כה מוגבל, וכי מדובר במצב שלא ניתן להשלים עימו, ובמיוחד כאשר אין טענה שהאשם לכך רובץ לפתחה של המבקשת.

תסקיר שרות המבחן שהוגש לעיוני בעקבות החלטת בית המשפט העליון, אינו כולל המלצת שחרור, וזאת, כפי שציין שרות המבחן, נוכח היותה של המבקשת חשופה למצבי סיכון ופגיעה במסגרת חלופת מעצר ביתית, בין היתר, אף מצד מפקחיה, ולאור הערכה כי אין בידי חלופת מעצר ביתית לספק מענה הולם למצב מורכב זה, ולרמת הסיכון הגבוהה

הקיימת. לציין, כי בתסקיר מוקדם שנערך בחודש יולי 2016, צוין כי המבקשת הפנימה דפוסים של התנהגות אלימה, סיגלה לעצמה מנגנון של ניתוק רגשי, והתרכזה בצרכי ילדיה וצרכיה בכל דרך שהיא. עוד צוין, כי מאחר והמבקשת מתקשה להגן על עצמה מפני מערכות יחסים פוגעניות, היא ממשיכה לשחזר את דפוסי האלימות על ברכיהן גדלה, וכי קיימת רמת סיכון גבוהה למעורבות באירוע אלימים הן כלפיה והן מצידה.

במעמד הדיון, עמדה באת-כוח המבקשת על התמשכות ההליכים, כאשר לשיטתה, יש מקום להורות על שחרור המבקשת, וזאת על יסוד הטענה כי הנמקת שרות המבחן אינה בעלת משקל ממשי. צוין כי שרות המבחן אינו צריך או אמור לשקול נתונים אשר קשורים בפגיעה במבקשת, אלא אך ורק בנתונים הקשורים ביכולתה של המבקשת לפגוע באחרים. עוד צוין כי ניתן להוסיף רכיב של איזוק אלקטרוני, אשר יהא בו כדי "לגשר" על חולשת חלק מהמפקחים אשר התאמתם נבחנה על-ידי שרות המבחן.

לשיטת המשיבה, אין מקום להורות על שחרור המבקשת, בוודאי כאשר המשפט מצוי בישורת האחרונה, ורמת המסוכנות הנשקפת מן המבקשת לא פחתה. לצורך ביסוס טיעון זה, הגישה המשיבה, בין היתר, אסופת מסמכים לעיונו של בית המשפט בלבד, אשר סומנו על ידי כאסופה ב/ש1.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שרות המבחן, הגעתי למסקנה לפיה יש מקום לדחות את הבקשה.

נקודת המוצא היא כי החלטת שחרור בעבירת רצח תינתן רק במקרים חריגים ונדירים.

ראה בעניין זה בש"פ 8291/15 אבו זעילה נ' מדינת ישראל (15.12.2015) שם צוינו הדברים הבאים:

"בצדק ציין בית המשפט המחוזי כי נאשם בעבירת רצח לא ישוחרר לחלופת מעצר אלא במקרים חריגים ונדירים [ראו למשל: בש"פ 3517/14 מדינת ישראל נ' ג'ורבאן, פסקה 13 (25.05.2014)]; בש"פ 6910/13 מדינת ישראל נ' קבלאן, פסקה 17 (17.10.2013)".

על רקע נקודת המוצא האמורה, אפרט הנימוקים העומדים ביסוד מסקנת:

ראשית, רמת המסוכנות הנשקפת מן המבקשת, כפי שזו נלמדת מכתב האיטום (וניתנה בעניין זה הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה) היא רמת מסוכנות גבוהה ביותר. כאשר מצרפים רמת מסוכנות זו להתרשמות שרות המבחן כפי שפורטה לעיל בדבר דפוסי האלימות שסיגלה המבקשת, ורמת הסיכון הנשקפת ממנה, מתחזקת המסקנה האמורה ביתר שאת. חיזוק נוסף למסקנה ניתן למצוא באסופת המסמכים אשר סומנה ב/ש1, מהם ניתן ללמוד אף על חשש ממשי לשיבוש ההליכים.

שנית, כאשר על הפרק רמת מסוכנות גבוהה כמו זו הנשקפת מן המבקשת, נדרשות נסיבות יוצאות דופן, וחלופת מעצר

הדוקה במיוחד, על-מנת שניתן יהיה להבטיח את ביטחון הציבור ולהורות על שחרורה. בענייננו, תסקיר שרות המבחן אינו כולל המלצת שחרור, ואיננו סבור כי זהו המקרה בו יש לסטות מהמלצת שרות המבחן.

אוסף, כי שרות המבחן לא הסתפק בהערכת סיכון כללית, אלא בחן שורה של מפקחים שהוצעו, והתייחס אליהם בצורה מפורטת, תוך הבעת הסתייגויות כאלה ואחרות מכל אחד מהמפקחים. כך לדוגמא, צוין ביחס לאמה של המבקשת כי תתקשה להוות דמות סמכותית עבור המבקשת, ומסקנה דומה צוינה אף ביחס למפקח המוצע זכריה אבו מדיעם (בן 25). ביחס למפקח יוסף אבו בלאל (בן 80) צוין כי מדובר באדם מבוגר אשר יתקשה לבחון מוקדים בעייתיים בהתנהלות המבקשת. ביחס למפקח יוסף גילאוי צוין כי מצבו המשפחתי והסביבתי לא יאפשר לו לפנות זמן לפיקוח, מה גם שהוא מגלה נטייה לגונן על המבקשת, וקושי לראות את המורכבות במצבה ואת הסיכון הקיים בפגיעה הן מצידה והן כלפיה. ביחס למפקח רפאת זיאדנה (בן 25) צוין כי מדובר בבחור צעיר אשר יתקשה לגלות אחריות וסמכות כלפי המבקשת. ביחס למפקח חסן אבו כשאף, צוין כי במידה שיתקשה לפקח על המבקשת ולשהות עימה באופן רציף, הן משום מחויבותו כלפי משפחתו, והן משום ההתרשמות כי שהייתו של גבר זר עם המבקשת בביתה במשך שעות מרובות, עלולה להוביל לתגובות קשות מצד הסביבה ואף לפגיעה במבקשת.

שלישית, מעבר לרמת הסיכון הגבוהה, ולהתרשמות שרות המבחן, לפיה אין בחלופת מעצר כדי לאיין את עוצמת המסוכנות, נראה כי גם קצב התקדמות המשפט הואץ מאוד לאחרונה, ונקבעו מספר מועדים בגדרם צפויה להסתיים מסכת שמיעת הראיות כבר בחודש מאי הקרוב, דהיינו בעוד כארבעה חודשים. בהקשר זה אפנה לדברי ב"כ המשיבה, לפיהם נקבעו 13 מועדים נוספים עד מחצית חודש מרץ, וכי ביום 3.1.17 הודיע המותב הדין בתיק העיקרי כי בכוונתו לסיים את שמיעת מסכת הראיות עד לחודש מאי.

על יסוד שלושת הנימוקים האמורים לעיל, ולאחר שנבחנה חלופת המעצר המוצעת כאמור בהחלטת בית המשפט העליון, הגעתי למסקנה לפיה יש מקום לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, י"א טבת תשע"ז, 9 ינואר 2017, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט